

dosarul nr. 2ra-396/19

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (I. Barbacaru)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Iu. Cimpoi, I. Secrieru, A. Danilov)

ÎNCHEIERE

13 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al

Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele completului, judecătorul

Judecătorii

Mariana Pitic

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru

examinând chestiunea admisibilității recursului declarat de Iudin Andrei, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Iudin Andrei cu privire la constatarea faptului,

împotriva deciziei din 20 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”, a fost casată hotărârea din 25 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani și a fost emisă o hotărâre nouă,

c o n s t a ț ă

La 02 martie 2018 Iudin Andrei a depus cerere în procedura specială, solicitând constatarea faptului domicilierei pe teritoriul Republicii Moldova în ultimii 10 ani.

În motivarea cererii a invocat că la data de 22 martie 2005 a fost angajat ca director general al SA „Uzina Metalurgică Moldovenească din or. Râbnița”, unde a activat până la 30 ianuarie 2015. Începând cu luna februarie 2017, până în prezent, activează în calitate de membru al consiliului de administrare a uzinei.

A menționat că deținând funcția de director general al uzinei, a semnat mai multe acte, în special contracte cu agenți economici din Republica Moldova și chiar cu autoritățile publice centrale și locale, acte care au fost recunoscute și executate de ambele părți.

A menționat petiționarul că în repetate rânduri a solicitat permis de ședere provizorie pentru cetățeni străini pe teritoriul Republicii Moldova. Din data de 22 martie 2005 are domiciliul legal și obișnuit pe adresa or. Râbnița, str. Kirova, 82, ap. 32, unde este înregistrată și viza de reședință, dar și pe adresa mun. Chișinău, str. Gr. Alexandrescu 6, ap. 35.

Luând în considerare că activează și domiciliază pe teritoriul Republicii Moldova din anul 2005, a decis de a solicita acordarea cetățeniei Republicii Moldova.

A subliniat că din motivul că autoritățile Republicii Moldova nu recunosc în totalitate actele eliberate de autoritățile din stânga Nistrului, este în imposibilitate de a prezenta dovada domicilierei pe teritoriul Republicii Moldova în ultimii 10 ani.

În temeiul art.281 alin.(1) lit. n), 285 Cod de procedură civilă, a solicitat constatarea faptului domicilierei pe teritoriul Republicii Moldova în ultimii 10 ani.

Prin hotărârea din 25 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, acțiunea a fost admisă; s-a constatat faptul domicilierei lui Iudin Andrei pe teritoriul Republicii Moldova, începând cu anul 2005 și până în prezent.

Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Prin decizia din 20 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de IP „Agenția Servicii Publice”, a fost casată hotărârea din 25 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani și a fost emisă o hotărâre nouă de respingere a acțiunii.

Instanța de apel a subliniat că deși Iudin Andrei a solicitat obținerea cetățeniei în temeiul domicilierei permanente pe teritoriul Republicii Moldova începând cu anul 2005, ultimul nu a prezentat probe în acest sens, or, la materialele dosarului lipsește un atare înscris. Astfel, se impune concluzia că intimatul absolut nejustificat a afirmat că începând cu anul 2005 a domiciliat permanent pe teritoriul Republicii Moldova ca condiție pentru obținerea actelor necesare înregistrării acestui drept.

Instanța de apel a concluzionat că cererea lui Iudin Andrei cu privire la constatarea faptului domicilierei pe teritoriul Republicii Moldova în ultimii 10 ani, nu întrunește condițiile legale pentru acceptarea ei. Or, la caz s-a stabilit cu certitudine că în fișierul manual de evidență a persoanelor nu se atestă informație referitoare la petiționarul Iudin Andrei, născut la 1 septembrie 1957.

La 04 ianuarie 2019 Iudin Andrei a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea acesteia și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel a dat o apreciere eronată probelor anexate la dosar, prin ce se confirmă că dânsul se află pe teritoriul Republicii Moldova din anul 2005.

Examinând temeiurile recursului declarat de Iudin Andrei, în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Iudin Andrei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Iudin Andrei.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Iudin Andrei se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Mariana Pitic

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru